

Arrest

nr. 62 579 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2010 wordt aan de verzoekende partij de machtiging tot verblijf toegestaan onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B.

Op 16 september 2010 wordt door het Vlaamse Gewest de arbeidsvergunning voor de verzoekende partij geweigerd.

1.2. Op 30 januari 2011 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren. Op 3 januari 2011 geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

K., M. (R.R.: ...)

Nationaliteit: Syrië (Syrisch-Arabische Rep.)

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde element, namelijk artikel 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene toont dit niet aan en staakt de bewering dat familieleden van hem in België verblijven niet aan de hand van afstammingsbewijzen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 23.06.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven

van het Vlaams Gewest dd. 16.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben, veel sociale contacten zou onderhouden met leden van de Belgische bevolking, dat hij actief deel zou uitmaken van het maatschappelijke leven in België, de Nederlandse taal op zeer korte tijd zou hebben leren spreken en schrijven, zich aangemeld zou hebben bij het Huis van het Nederlands en het Leerpunt te Dendermonde voor een taal cursus Nederlands, zich enorm zou inzetten om in het Nederlands te communiceren, erg gedreven zou zijn om zich te integreren, dat hij werkbereid zou zijn en verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981, zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”,

en

“Bijlage 13 :

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken meegedeeld op 18-01-2011 wordt aan K. M.

geboren te (...), op (...)

van Syrische nationaliteit, het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië en Slovakije, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat de formele motiveringsverplichting uiteenvalt in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. *In casu* is de motivering niet evenredig aan het belang van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de weigering.

Om aan de draagkrachtvereiste te voldoen is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Algemene formuleringen zijn uit den boze. *In casu* beperkt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich tot het verwijzen naar een schrijven van het Vlaams Gewest van 16 september 2010. De verzoekende partij werd bij beslissing van 23 juni 2010 in kennis gesteld van het feit dat hij voldoet aan de voorwaarden, onder voorbehoud van het voorleggen van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B zou instructie gegeven worden tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Zeven maanden later, op 18 januari 2011 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing van 3 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. De inhoud van het schrijven van het Vlaams Gewest wordt als reden aangehaald om de aanvraag te weigeren. Uit dit schrijven blijkt immers dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. De verzoekende partij heeft daarvan echter geen kennis gekregen. Sinds de beslissing van 23 juni 2010 mocht zij niets meer ontvangen. Zij viel dan ook compleet uit de lucht toen zij de bestreden beslissing in ontvangst nam. Tot op heden werd de verzoekende partij nog steeds niet op de hoogte gebracht van de inhoud van het schrijven van het Vlaams Gewest. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beperkt zich enkel tot het verwijzen naar dit schrijven zonder te vermelden wat de inhoud ervan is en de verzoekende partij heeft er het raden naar. De formele motiveringsverplichting strekt er nochtans toe om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen. Er kan van de rechtsonderhorige niet verwacht worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht. Gezien de verzoekende partij geen kennis heeft gekregen van het schrijven van het Vlaams Gewest werd de formele motiveringsplicht geschonden. Het motief van de bestreden beslissing is te summier. De motivering van de bestreden beslissing is dermate vaag en algemeen dat ze niet kan beschouwd worden als een afdoende motivering.

Wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht werpt de verzoekende partij opnieuw op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich uitsluitend heeft gebaseerd op het schrijven van het Vlaams Gewest om haar beslissing te nemen. Dit houdt een flagrante schending in van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd zoals blijkt uit voorgaande. Hetzelfde gegeven geeft volgens de verzoekende partij aanleiding tot een schending van de rechten van verdediging en artikel 3 van het EVRM.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij zich uitsluitend verzet tegen de motivering van de bestreden beslissing in zoverre die verwijst naar een stuk dat haar niet ter kennis werd gebracht. De andere motieven van de beslissing worden ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij uit de hiervoor geschetste grief een schending van de rechten van verdediging heeft afgeleid, weze opgemerkt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partij kan zich dan ook niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. Voorts valt niet in te zien hoe artikel 3 van het EVRM *in casu* dienstig zou kunnen ingeroepen worden. Dit artikel bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*", hetgeen *in casu* niet aan de orde is.

2.4. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat *“betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 23.06.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 16.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”*

De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij stelt dat hieromtrent niet afdoende of draagkrachtig werd gemotiveerd. Immers wordt duidelijk gesteld wat de brief van het Vlaamse Gewest inhoudt en wat daarvan de gevolgen zijn voor de beoordeling van de aanvraag in het licht van het criterium 2.8B.. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de inhoud van het schrijven van het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze betwist. Zij stelt enkel dat zij er geen weet van had. Het betrokken document bevindt zich evenwel in het administratief dossier zodat de verzoekende partij het had kunnen raadplegen. Zij kan dus niet dienstig voorhouden dat zij er geen kennis van had kunnen hebben. Het feit dat zij zelf niets heeft ontvangen vanwege het Vlaamse Gewest doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is aangetoond dat het doel van de formele motiveringsplicht, zoals dat onder punt 2.2 is omschreven, niet zou zijn bereikt. In de mate dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, de plicht die de verwerende partij oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, toont de verzoekende partij niet aan welke stukken de verwerende partij bij het onderzoek naar en de beoordeling van de aanvraag zou hebben veronachtzaamd. Een dergelijke schending is dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts valt niet in te zien hoe de verzoekende partij dienstig kan aanvoeren dat de verwerende partij zich uitsluitend heeft gebaseerd op het schrijven van het Vlaamse Gewest, nu enerzijds is komen vast te staan dat de bestreden beslissing nog andere motieven behelst die op geen enkele wijze door de verzoekende partij worden aangevochten en anderzijds zij niet aantoonbaar dat door het eisen van een arbeidskaart B als voorwaarde voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.6. De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS